

0/38

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

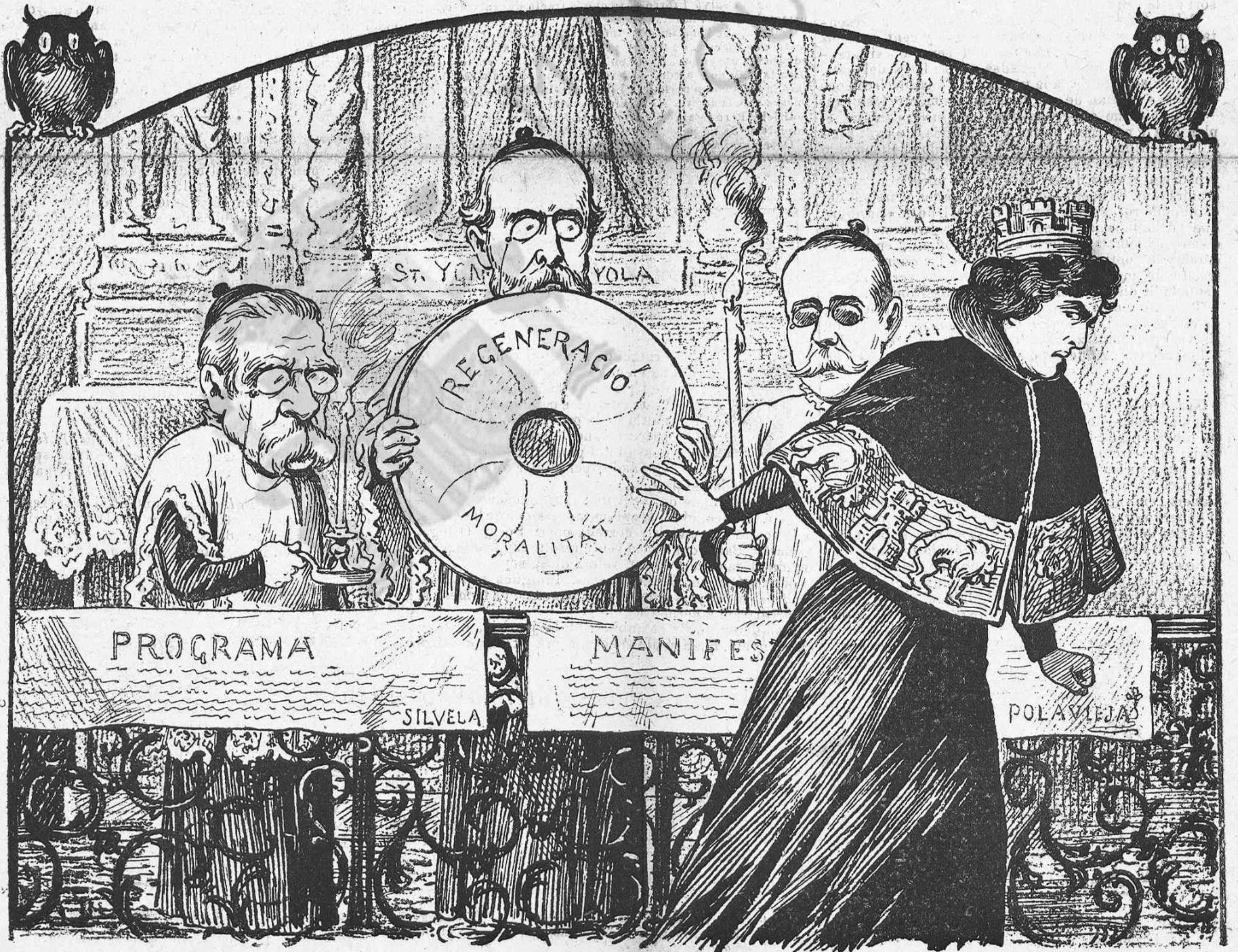
CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50 Cuba, Puerto-Rico y Estranger, 2'50.

LA RODA DE MOLÍ DE 'N SILVELA

—¡Ah no, jo ab aixó no hi combrego!

¡ABAIX EL JESUITISME!

A está girada la truyta; en Sagasta es á sota; en Silvela á dalt. Pero no ell sol: en Silvela, en Polavieja y en Pidal, es á dir tota la llopada reaccionaria y jesuítica. Una bandada de corps, aletejant sobre un cadáver que agonisa.

Aquest cadáver es la Espanya lliberal. No es la present l' hora mes oportuna de fulminar recriminacions contra 'ls culpables que durant tant temps varen martirisar-la, agarrotant-la, escarnint-la, violant-la, donant-li per tot aliment, no las vigorosas solucions de la democracia moderna, sino substancias asquerosament sofisticadas, qu' en lloch de nudrirla la enervavan, qu' en lloch d' enrobustir las sevas foras, li ocasionavan la postració y la parálisis. Aqueixas recriminacions avuy resultarian mes qu' estérils, altament perjudicials á la causa del poble, donant nou brío als corps que aletejan triufants.

Nosaltres volém creure que 'ls que han caygut al pes de las sevas culpas y dels seus errors, sabrán arrepentirse y regenerarse. La cessantía será 'l seu Purgatori. Y 'l espectacle de una Espanya envilida per la reacció negra farà renaixer en lo seu esperit, aquellas ansias virils que feren del vell partit progressista l' heralt de la revolució.

Totas las foras y totas las abnegacions serán necessarias en lo successiu pera combatre y dispersar á la llopada reaccionaria y teocrática que 'ns ha caygut á sobre. Desde 'l liberal mes templat, fins al mes exaltat socialista precisa que reconcentrem la nostra acció, resoltos á reconquistar lo bé perdut y á prevenir novas desgracias. A tots, per un igual, ens es necessari l' ambient de la llibertat política. Ningú pot resignarse á l' asfíxia.

Y res mes que l' asfíxia implica 'l triunfo de la coalició reaccionaria, á la qual acaba de ser entregada la sort de la nació.

Cal no ferse ilusions si avuy veým que 's presentan mansos y garneus, declarant una y cent vegadas per boca de 'n Silvela, que no es el seu propósit atentar á las llibertats consignadas en las lleys del país. La cabra sempre tira á la montanya. Y las declaraciones silvelinas apestan de una horalluny á mónita jesuítica.

El jesuitisme arter y manyós deu haverli trassat el plan que 's proposan portar á la práctica. Es molt senzill.—Al principi, continencia y dissimulo: molt cuidado á exasperar als elements liberals qu' encare son forts y podrian revenxinarse. Després, de mica en mica tot s' anirà fent. El nostre—diuhen—ha de ser el treball del córch, que rosega per dintre, el treball de la podridura que adelanta sense fer soroll. Hem de procurar que 'ls elements liberals s' adormin en la confiança: en tant el córch y la podridura farán el seu fet; y quan aquells tractin de moures quedarán desfets, pulverisats; una ventada 'ls dispersará... y benedicamus Dómine.

Tal es, ó molt tindria qu' enganyarme, 'l seu plan de campanya. Per exercir de reaccionaris al istil de Narváez y González Brabo 'ls faltan dos cosas: el valor y la sinceritat. Aquells no eran jesuítas, y aquests ho son.

Nosaltres—que com manifestavam dissapte de la semana passada—no volíam de cap manera la concentració lliberal pera salvar el pá dels sagastins, avuy, havent variat las circunstancias radicalment, la proclamém com una exigencia de tot punt imprescindible. La concentració ab un partit que ocupava 'l poder de mala manera, era ineficás y deshonorosa. Prement per llevat el govern sagastí, no hauriam pogut fer bon pa. Prement per llevat las lligítimas y desinteressadas aspiracions del poble espanyol, assegurém la fornada.

No era per altra cap fortaleza digna de defensa la posició que sostenia 'l vell Sagasta, sino un reducte desmantelat y ruínós, ahont el poble lliberal no hi podia trobar un pam de terra, ahont sentarhi 'l péu ab fermesa. Avuy en cambi disposém de un camp

—Ja veuran quantas desgracias produheixo.

Y en efecte: en Ribot va ensopegarhi y já terra!

Y en Gamazo va tropessar ab en Ribot, y aixequéme que jo no puch!

Y en Sagasta va entranbarse ab en Gamazo, y ¡de bigotis!

Y per aquests motius va triunfar l' home de la daga, qu' es la pitjor de todas las desgracias.

immens, pera batre'ns com á lleóns, contra l' enemich. Possehm encare dos armas terribles que ben manejadas ens aseguran la victoria. Son aquestas el Sufragi universal y 'l Jurat.

Ab el Sufragi universal exercit ab coratje, ab ardor, ab passió, prescindint de tot personalisme, y atenent sols á la idea, es induptable que 'l poble lliberal, com una onada, pot arrollar y desfer en un instant l' obra funesta de la reacció y del jesuitisme. No olvidém que la Fransa republicana va valerse de aquest medi per destruir los plans lliberticides del general Mac-Mahón.

No 'ns ha d' espantar la pressió del govern, ni las coaccions, ni las amenassas, ni las tupinadas, ni las trampas. Si 'l poble vol, no prevaldrán, mal cada colegi s' haja de convertir en un camp de batalla. En tot cas, lo Jurat sabrá fer justicia á l' obra valenta dels electors independents.

Per aixó, ja que encare possehm aquestas dos institucions democráticas, batemnos ab ellas y per ellas, com va ferho 'l gran Gambetta quan Mac-Mahón, va llansar lo guant á la cara del poble republicá.

Si, per apatia criminal, ó per desconcert funest no sabém fer us de aquestas armas poderosas, ni avuy, es á dir, en una ocasió tan crítica, en que la sort ens obliga á jugarnos el tot pel tot, preparémnos á ser vensuts y desarmats. El sufragi universal desapareixerá; desapareixerá 'l Jurat: ens pendrán de las mans aquestas dos medis de reivindicació, y durant molts anys el jesuitisme y 'l capitalismo serán árbitres absoluts de aquesta nació desventurada.

P. K.

L' OPINIÓ DE 'N SAGASTA

Ha declarat en Sagasta que no autorisarà la coalició electoral per dos motius:

Primer: perque significaría un acte de protesta contra las resolucions de la corona.

Y segón: perque la coalició únicament aprofitaria als partits extrems.

Ahir, quan era encare al candelero l' hauria acceptada á mans besadas per salvá 'l turró. Ara que 's tracta de salvar la llibertat del poble, la reixassa.

Liberals de bona fé: aquí teniu al home sense camisa. Ell mateix se l' acaba de treure, pera mostrarse tal com es, tal com ha sigut sempre. No es un liberal, sino un cortesá, que besa la má que l' assota, esperant que un' altre dia recompensará la seva complacencia. Si li quedessin alguns anys de vida encare podria aspirar á obtenir un premi al seu rebaixament polítich. Pero ni aixó: ja no tornarà á presidir may mes cap ministeri. Ja no pot ser sino un obstacle.

Desembrasséu el camí de las reivindicacions democráticas.

Liberals de bona fé: enterrén á la vella rossa!

P. DEL O.

o cambi de ministeri sembla que s' ha efectuat ab lo deliberat propósit de fer olvidar las grans responsabilitats contretas pels monárquichs ab motiu de la guerra. No hi ha com procurar que l' atenció pública s' desvihi del punt sobre 'l qual estava fixada, per anular tota reclamació formulada pel país.

Aixís, el Conde de las Almenas va quedar ab la paraula á la boca, al ser suspesas las sessions de las Corts. Y 'l nostre bon amic y correligionari Sol y Ortega, tornarà á Barcelona sense veure resolta la qüestió plantejada ab tan acert en son valent discurs.

Aixó no pot ser de cap manera. Indignes seriam no ja de ser espanyols sino fins de nomenarnos homes, si ho arribavam á permetre.

Els que fan jochs de cubilets ab la justicia, olvidan que 'l poble, quan arriba l' hora, sabrá exercirla sense

contemplacions y de una manera tant mes terrible, quant mes se procuri lligarli las mans.

La conciencia nacional ho reclama.

L' Historia ho está esperant!

Al marqués de las Cinquillas varen oferirli la cartera de Marina y 's va negá á acceptarla.

La culpa la té en Silvela. En lloch de dirli que hi anés per ser ministre, li havia de dir:—D. Claudi: necessitám de vosté per resá 'l rosari... y després saldarem els comptes de la Trasatlántica.

Si aixó li haguessin dit s' hi hauria presentat mes depressa que un llampech, perque, vaja, tothom ho sab: es molt devot el marqués de las Cinquillas!

Ja ningú dupta de que la pérdua de las Islas Filipinas es deguda exclusivament als frares, y á la sanguinaria repressió de 'n Polavieja.

Sens dupte, ara, per salvar á la Península, ens etzivan frares á tot drap, y Polavieja al ministeri.

Quan una nació s' torna cega, per haverhi qui s' entreté trayentli 'ls ulls, no te res d' extrany que camini á tomballóns.

Quatre generals ocupan ja las presóns militars: en Jáudenes, en Toral, en Montojo y en Sostoa.

Ab tot y aixó crech que no s' hi troban tots els que deurían serhi.

Y ara veurém si en Polavieja es tan fiero ab els que resultin culpables dels desastres de la guerra, com ab en Rizal y 'ls altres infelissos, que va fusellar sense pietat, sols per donar gust als frares.

¡Aquí te quiero ver, escopeta!

Ecos de la Corunya. Els repatriats van celebrar un meeting, y sembla que van dir cosas molt interessants.

Citant noms propis, van parlar de xanxullos comesos; de militars que havían arribat al extrém de vendres las raciones dels soldats; d' altres qu' especulavan ab los seus havers, guardantse la diferencia que produhia 'l cambi del or.

Un soldat negre va dir:—L' isla de Cuba s' va perdre pel desgabell y 'ls robos comesos pels espanyols.

Aquí tenen un manat de fets que venen en apoyo del valent discurs de 'n Sol y Ortega. ¡Quants y quants delictes no s' descubrirían si 's portava endavant una informació escrupulosa, escoltant á tothom que pot parlar!

El país la vol: el prestigi y l' honra del mateix exercit, l' exigeixen!

El govern del Silvela s' figura haver fet una gran cosa, decretant la supressió dels drets de cessantía dels Ministres; pero no dels Ministres que han sigut fins aquí, sino dels que serán en lo successiu.

Aquesta resolució no té sisquiera 'l mérit de l' originalitat. El govern republicá del any 73 va adoptarla, pero succehi que 'ls restauradors, tant bon punt pujaren al candelero, tornaren á restablirlas y sempre més las han cobradas. Lo mateix creyém que succehirá ara, una vegada s' haja produhit l' efecte desitjat.

Lo que no veurém, sens dupte, es un sol ex-ministre monárquich que imiti á n' en Pi y Margall, que á pesar de la séva posició modesta, que l' obliga á treballar á una edat avansadíssima, no ha volgut may cobrar ni un céntim dels seus drets, com ex-president de la República espanyola. Aquestas flors de virtut cívica y de austeritat no hi arrelan en los jardins de la monarquia.

Primer dato del ministre Dato:

En vista de la campanya enérgica de *El País*, va cridar al seu director fentli present qu' estava disposat á tot si atacava á las institucions y á la disciplina del exercit.

El director de *El País* va preguntarli si la repressió s' exerciria conforme á las lleys, y en Dato somrient ab malicia, li va respondre:

—Las lleys ben interpretadas ho permeten tot.

Ara recordo qu' en Dato, al anar á jurar el cárrech no tenia uniforme.

Si encare hi es á temps, avisi al sastre, y

LA VERDADERA CAUSA DE LA CRISIS.—HISTORIA ILUSTRADA

—Ja veuran quantas desgracias produheixo.

Y en efecte: en Ribot va ensopegarhi y já terra!

Y en Gamazo va tropessar ab en Ribot, y aixequéme que jo no puch!

Y en Sagasta va entranbarse ab en Gamazo, y ¡de bigotis!

Y per aquests motius va triunfar l' home de la daga, qu' es la pitjor de todas las desgracias.

en lloch de l' uniforme de ministre, fassis fer una sotana de jesuïta: li estarà que ni pintada.

Programa del nou govern.

Fer tot lo imaginable per tenir content al c'ero y á las ordres religiosas, y guanyarse ademés la bona voluntat y l' apoyo dels ríchs. Per aixó, sens dupte, la bolsa ha saludat ab un' alsa la constitució del nou ministeri.

¡Obrers: á defensarse!

CARTAS DE FORA.—Tarrassa.—Apesar de que tenim el teatro rích, en temps de Quaresma els palcos quedan buits, com també moltes butacas, y aixó es degut á que 'ls que haurian de ocuparlas, se'n van á la iglesia á sentir els refflets del tenor místich, vulgo predicador que segons diuen es un sabiás que 'ns enllustrará molt. Figuris qu' está dihent que no 's pot llegir cap novela que no hi haja l' aprobació de l' autoritat eclesiástica, empenentlas ademés contra *LA CAMPANA*, *La Esquella*, *La Publicidad*... y hasta *La Vanguardia*. Aixó deu ferho per falta de temas, y tan poch que li costaria trobarne un de molt interessant ab sols girar la vista al seu alrededor. Simirava bé, trobaria un ensotanat de la comunitat tarrasense qu' está perseguint á una noya jova y de totes prendas segons diuen, prometentli casars'hi, tan bon punt cambihi la situació y puga penjar els hàbits á la figuera. A tal punt han arribat las relacions del Mossén, que 'l dia del Sant de la noya va regalarli una estampeta, darrera de la qual hi havia 'l seu retrato, ab la idea, sens dupte, de que quan resi li dediqui la meytat de las sevas oracions. Ja veuen que aquest assumpto 's presta á que se'n fassi un sermó molt divertit. El dia que 'l pare predicatore 's decideixi á ferlo, la iglesia será xica per la gent que hi acudirá, y llavors sí que haurán de tancar lo teatro per falta d' espectadors.

Tarragona.—La casa Muller que 's dedica al comer de vins y esperits, desde 'l primer de febrer al dos de abril obliga als seus treballadors á assistir al sermó al dematí y al vespre. Es abominable que hi haja qui prevalentse de la seva qualitat d' amo, cometi aqueixa falta de respecte á la llibertat de conciencia dels seus operaris.

LA NOVA QUADRILLA

Fs á dir nova, hi ha de tot, com en una parada d' Encants: ministres nous y ministres vells; homes que ja han servit y homes que may servirán de res. Femne la ressenya y enumerémlos els mérits.

SILVELA

Desde que va neixre no tenia altra idea al cap: ser president del Ministeri, fos com fos, costés lo que costés y aventinant, per conseguirho, á fer tots los papers del auca.

Una mostra.

Pochs dias avants de morir en Cánovas, en Silvela 's dirigia á la corona y parlant del mónstruo li deya:

«Erigida la mentira en sistema... en pleno apogeo un gobierno impopular y desatentado, que falsea el régimen vigente y compromete con los intereses de la nación los de la legalidad...»

Y mes tart anyadia:

«Para los hombres que hoy gobiernan, son letra muerta las leyes.»

Es clar: convenia fer caure al mónstruo y qué mes natural que tractarlo d' embustero, d' impopular y desatentat y de conculcador de las lleys?

Pero vingué 'l drama de Santa Agueda, y llavors haurian vist al formal Silvela derramant llágrimas de cocodrilo!...

«En Cánovas—deya don Francisco en un telégrama célebre—ha mort en defensa de las lleys, ha sigut un héroe del deber.»

Primer las atropellava... després moria en la seva defensa... ¡Y un home aixís es primer ministre! ¡Ex!...

POLAVIEJA

Es dels nous.

La campanya de Filipinas va ferlo célebre, y si bé es veritat que no va acabar l' insurrecció, obtingué no pocas victorias, una d' ellas sobre en Rizal, á qui van enviarli desde Barcelona convenientment custodiad.

També n' obtingué un' altra: una creu pensionada ab deu mil pessetas l' any, pagadas segurament ab més puntualitat que 'ls alcances dels llicenciats de Cuba.

Se diu, no obstant, que pensa renunciarla aquesta creu. Lo seu confessor es un dels que ab més interés li aconsellan.

DATO IRADIER

«No han vist may una mata de morella-roquera verdejant al cim d' un campanar? ¿Veritat qu' es alta, posada allá dalt?»

Lo mateix es el senyor Dato, ministre de Governació Va arraparse en temps oportú á las espatllas de 'n Silvela, com la morella-roquera á la cornisa del campanar, y ja está fet el miracle. Elevat lo protector, s' ha enfilat ell á igual altura.

Advocat de grans companyias, sembla que portant els seus negocis ha guanyat molts tranquets. Es l' únich dato que tenim de 'n Dato.

Per lo demás, estiguin tranquils: lo dia que cayguí 'l campanar... morella-roquera á terra.

PIDAL

Se renta ab aygua beneyta, s' alimenta ab p... de monja y respira únicament incens.

L' han nombrat ministre de Foment, com podían haverlo nombrat guarda-passeigs ó sagristá de la parroquia.

Escriu molt sovint al papa, que, naturalment, no li contesta, y ademés es marqués.

Tenintlo á n' ell al ministeri, Tarrassa y Sabadell están d' enhorabona: la llana anirà barata.

GÓMEZ IMAZ

De Marina.

La seva fulla de serveys es molt senzilleta. Va ingressar en l' Armada, va comensar á cobrar... y ja no li ha passat res més. No se sab que haja guanyat cap batalla naval ni figurat si quiera en una acció de guerra.

De totes maneres, es el digne representant d' aquesta Marina que 'ns costa un ull de la cara y que va perdre una esquadra á Cuba fent no més tres baixas al enemich y un' altra á Cavite fentn'hi encare menos.

DURÁN Y BAS

¿Se 'n recordan d' alló de 'n Bartrina?

«Una ballena vieja y arrugada, «con pocos dientes, casi ya sin vista...»

per respecte á la antigua tradició va ser cridada per en Silvela que va dirli:—Té, aquí tens la cartera de Gracia y Justicia: diverteixte.

Si 'l nou ministre figurés en la flora sería un escardot; colocat en la fauna, un erissó. No té sino punxas.

Hi ha qui 's pensa que 'l senyor Durán farà reformas... Com no 'n fassi al carrer del Governador, perque la seva casa tingui més bonas vistas...

VILLAVEVERE

Aquest com á ministre, es dels vells.

La seva reputació l' ha adquirida á fora de punys. Ell va ser un dels primers que va atropellar estudiants.

Es probable que ara, encarregat de l' Hisenda, atropelli contribuyents. Ja hi está fet.

**

Vels'hi aquí 'l nou govern que 'ns ha deparat la... Providencia.

En el desgraciad cas de que s' inutilisés algún dels ministres de tanda, ja poden demanarne, que n' hi ha un reguitzell de reserva.

Item més: á tots els que resin per la salut del govern, es casi segur que 'ls bisbes els concediran alguna cosa.

FANTÁSTICH.

A DON FRANCISCO

Vaja, no pateixi més y deixis caure la baba. Lo que vosté desitjava ¿no era ser l' amo? ¡Ja ho es! Bé es cert que aquesta masega li ha costat molta fatiga, pero en fi, siga com siga, nunca es tarde cuando llega.

Alabi al Omnipotent que tal galardó li dona, assentis bé á la poltrona y... ora pro nobis. ¡Amén!

Ara ¿ja té ben grabat lo seu salvador programa, per las trompas de la fama de nort á sur esbombat?

¿Ja recorda 'l que va dí á la fas de la nació pochos dias enrera? ¿No? Tant se val: nosaltres sí.

Va dir que si acás volíam deixarho pujá al poder, ja podíam dar per cert que no 'ns en penediríam.

Va dir que en un santiamén, sense causarnos quebrantos, ens curaria 'ls molts tantos qu' hem suferit últimament.

Que ab dugas operacions y un clavatejat macis sabria posá al país mitjas solas y talóns.

Que 'ns daria á tots plegats nova feyna, nova roba, nova patria, vida nova y otras varias novedats.

Que las massas infelissas que avuy no veuen el pá hasta podrian lligá los gossos ab llanganissas.

Que la passada disbauxa poch á poch s' olvidaria y que aixó 's convertiria en una especie de Xauxa.

¿Ho va dir? Donchs si va dirho, ja ho sab, á sants y á minyons no 'ls prometis que no 'ls dons: ara es hora de cumplirho.

Aquí ja sabém de sobra, perque sempre ha succehit, que per la gent de Madrid el prometre no fa pobre.

«Dant un programa ¿qué hi perdo?» pensan molts. «¡Vinga enredar!» ¡Com que si arribo á manar... si te he visto no me acuerdo!...»

Pero vosté no es aixís: vosté es un home excelent que ha promés solemnement regenerá aquest país,

y encare que algú propali que aixó ho ha dit per medrar, crech que no voldrá quedar com un arrenca-caixali.

Nada, á sortí aviat d' apuros: veyám quin dia d' aquets ve á repartirnos llonguets y monedas de cinch duros.

¡Aquí de la seva ciencia y del seu probat talent!... Aixó sí, amistosament, haig de ferli una advertencia.

Si se 'ns arriba á arrossar, sápigá, senyor Paquito, que ja 'ns hem comprat un pito

per posarnos á xiular. Y ¡quí sab! si un s' ho proposa y 's comensa la escombrada... darrera de la xiulada potser vingui un' altra cosa.

C. GUMÁ.

Sortirá á primers de la senmana que vé:

LO LLIBRE

de las CENT VERITATS

PER C. GUMÁ

Preu: DOS rals per tot arreu.

CLAUSURA DEL CONGRÉS

Consigném, perque quedi conservada en nostra colecció, aquesta página de Historia contemporánea.

El Sr. Blasco Ibáñez demana la paraula, y entre grans rumors, diu:

«Senyors diputats: vaig á fer una proposició. He sabut que 'ls nous ministres al pendre possessió dels seus càrrechs varen dir qu' en sos respectius ministeris tenia que dirse una missa. (Riallas y murmullos.) Jo propono qu' en lo Congrós se resi un rosari.»

Conservadors y silvelistas protestan irritats. S' arma en lo Congrós un escándol formidable. El Sr. Silvela fent la rialleta del conill llegeix lo decret suspenent las sessions.

El Sr. Blasco Ibáñez erida:—¡Abaix els jesuïtas!

Un diputat monárquich:—¡Visca 'l rey!

La minoria republicana en pes:—¡Visca la República!

Crits, imprecacions, agitació epileptica en los banchs dels reaccionaris. Els fusionistas permeneixen cap-baixos, impassibles. La veu atronadora del Sr. Salmerón dominant la sarcasme:—¡Visca la soberania nacional!

El Sr. Blasco Ibáñez, encarantse ab el ministre de la Guerra:

—General Poiavieja: recórdis de 'n Rizal!

El general visiblement contrariat, mira de un cantó al altre, com si tractés de menjarse al que havia pronunciat aquestes frases.

¡Aixís van acabar las Corts sagastinas.

El crit de «¡Abaix els jesuïtas!...» es un resum de l' actual situació y 'l mot de guerra en las próximas lluytas que 's preparan.

LA NOSTRA GLORIA

Demana 'l Brusi que 's fassan rogativas públicas «para que Dios conceda fortaleza al Sr. Silvela, aunque no templanza.»

¿Y perque dirían que 'l home de la daga necessita fortaleza? Per resistir las bandadas de pretendents que han caygut sobre Madrid en busca de turró.

El Brusi del dimar, al matí pinta ab tochs vigorosos els assalts de las famélicas bandadas regeneradoras. Succeheix ab en Silvela, lo mateix que succehia ab en Cánovas, lo mateix que succehia ab en Sagasta, lo que succehirá necessariament ab tot govern, dintre del actual estat de cosas. Bo es que 'l *Diari de Barcelona* se dongui compte del fet; millor sería que 'n procurés averiguar las causas.

L' esperit dels nostres monárquichs s' exhala sempre per la boca: unas voltas badallan, y quan no poden atrapar la tallada, ensenyan las dents al govern que la nega. Per compendré aixó s' ha de reconeixer que la restauració borbónica no ha sigut mes que un viver de concupiscencias. Y ¡ni ab rogativas públicas ni sense rogativas públicas s' ha de poder destruir l' obra corruptora del favoritisme, que ha sigut fins ara l' únich medi empleat pels partits monárquichs, en sos afanyes de mantenirse en lo poder, á despit de l' opinió del país.

Per aquest motiu, dupta 'l mateix *Diari de Barcelona* de que puga realisarse la regeneració per ells preconisada. Contia més que 'n els homes en un miracle de Deu. ¡Vana confiança! Perque lo qu' está passant ni Deu ho arregla, mentres subsisteixin las causas que ho motivan. Deu es la suprema lógica, y no pot permetre que la corrupció erigida en sistema, engendra altra cosa que frayts podrits y corromputs.

Contrasta ab els apetits frenéticos dels monárquichs espanyols, que avuy com en tot cambi de govern, s' han posat en evidència, l' austeritat republicana. Fa més de 25 anys—més d' un quart de sigle—que recorrem sense queixarnos l' árit desert de l' oposició. Ningú podrá acusarnos de concupiscents. Vivim avuy, com ahir y com sempre, enamorats de una idea noble y progressiva. Aixó sols basta pera nutrir y reconfortar lo nostre esperit. ¿Com no reconeix el *Diari de Barcelona*, y quants com ell pensan, aquesta condició dels partits republicans, fidels á la seva bandera? Alguns defectes podrém tenir; pero no se 'ns pot negar, ab justicia, la virtut de l' abnegació y 'l desinterés.

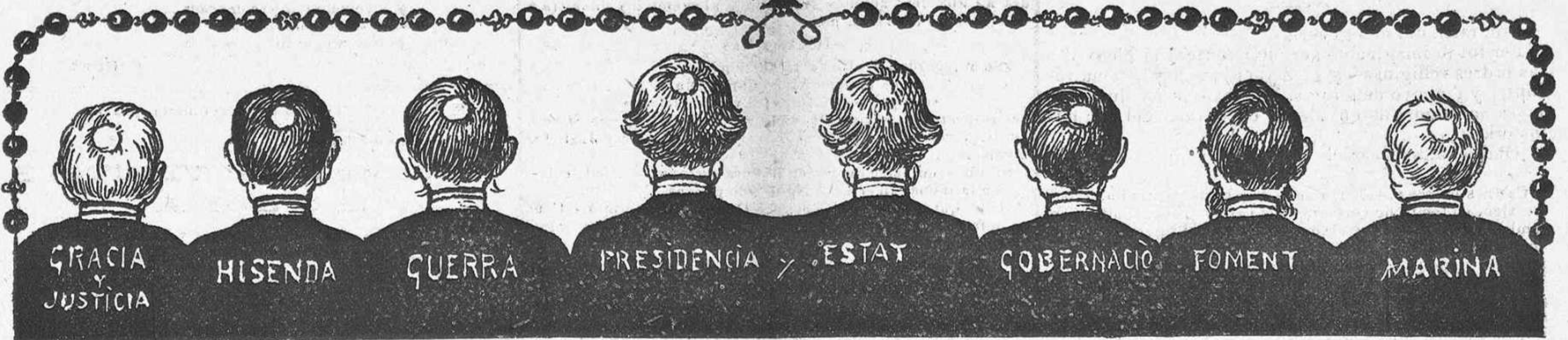
Las dugas virtuts, precisament, més necessarias pera elaborar l' obra desitjada de la regeneració de la patria.

Ja que está ben demostrat, fins per confessió dels mateixos monárquichs, que aquesta regeneració es de tot punt impossible realisarla dintre de la monarquia ¿perque 'l país no ha de anar á buscarla resoltament al amparo de las instituciones republicanas?

Després de tot son las úniques de carácter franch; las úniques que per sa propia naturalesa, per estar basadas en la conciencia pública exclusivament, no requereixen l' empleo constant dels medis de corrupció á que han hagut de apelar sempre 'ls governs monárquichs, si han volgut sostenir á tot event, els artificis y convencionalismes de la seva política dominadora y ruïnosa.

J.

EL NOU MINISTERI

En Silvela, en Polavieja y en Pidal s'están repartint las credenciales com si siguessin un botí de guerra. Tants governadors tú, tants tú, tants l'altre. Aquesta provincia ha de ser per mí, de aquella altra 'n disposas tú, la de més enllá se la queda aquell... y ¡tutti contenti!

De las provincias, regidas per governadors de la exclussiva confiança de cada ministre ne sortiran els diputats *personalistas*, y aixís cada conceller de la corona, tindrà en lo Parlament el seu grup. Fins que arribi l'hora de estirarse 'ls cabells: llavors declararán á la nació completament regenerada.

A n' en Durán y Bas per haver arribat tart á Madrid, no l'han tingut present en el repartó.

—¿Y á mí qué 'm donan?—ha preguntant parant la ma.

Y en Silvela es fama que li ha respost:—A vosté li reservém una cosa que li agradará molt.

—¿Qué?
—Un plat de bledas.
—Conformes—ha dit el Licurgo del carrer del Governador—Acepto las bledas; pero ab una condició, y es que han de ser sufregidas ab moltes pansas y pinyons. Els *pinyons* sobre tot.

Una frase del ex-héroe de Sagunto:
—Acepta lo poder en las presents circumstancias, es com si á un home li caygués una teula al cap.
En efecte: tant á n' en Silvela com als seus companys de sacrifici, la teula ja 'ls hi ha caygut. Una teula en forma de barret de capellá.

¿Saben per qué en Polavieja usa ulleras fumadas?
¿Perque té mal d'ulls? No, cá: ho fa per véurens negres y tractarnos com á negres.

Desengányinse. En Sagasta va ser ministre molt temps falsificant la llibertat.
En Silvela ho será també molt temps, falsificant la reacció.
Y es que en aquest país únicament prosperan els que s' dedican á falsificar tot lo que tenen entre mans.

Lo governador destinat á Barcelona es un *general*. Lo qual no te res de *particular*.
Es además polaviejista acérrim. Lo qual ja fa *general*.
Y de nom se diu *Marina*. Ja saben, el títol de una obra lírica.
¿Volén dir, senyors, que á l'hora menos pensada, per fás ó per nefas, no tindré *sarsuela*?

¿Saben quin nom mereix l'última crisis ministerial?
A dreta lley se 'n ha de dir: la *Crisis de la Quaresma*.
Perque 'l ministeri jesuítich, ab lo mer fet de pujar impositiu al país tres cosas:
Dejuni, penitencia y mortificació.

Se diu que s' creará un nou ministeri de Agricultura, Industria y Comers, y que la cartera será conferida al Sr. Sallarés.
Per lo vist no hi ha encare prou missaires al govern. Ala, Sr. Sallarés: per lo que puga ser, prepari 'l llibre de aná á missa.

Ha cridat molt l'atenció que 'n Silvela tant bon punt va tenir la paella pel mànec, anés á fer una visita á n' en Sagasta.

¿Qué s' van dir? ¿De qué varen tractar? Vágintho á saber. Diuhen ells que la visita va ser sols de cortesia; pero 'm sembla que aixó no pot ser si hem de atèner-nos al ditxo:

«Entre *flavias* y soldados cumplimientos excusados.»

M' hi jugaria 'l tupé del un y la daga florentina del altre, que si s' varen veure va ser senzillament per renovar aquell famós pacte del Pardo, que durant tants anys ha permés á las dos pandillas monárquicas, afeitar al país á pel y á repel, y escorxarlo de passada.

Dels gitanos blancs no hi ha que fiarsen. Son mil vegadas pitjors que 'ls gitanos negres.

Un ciudadá que s' distingeix per la seva candidés extraordinaria, deya l' altre día:

—Vaja, jo de aquest govern n' espero la regeneració. Y un que l' escoltava li va replicar:

—¿Quina regeneració? ¿La de la *llana*?

—No... home, no: la de tot: l' económica, l' administrativa, la política, la social.

—Vaja, no t' ilusionis ab un govern tan jesuítich... porque tot lo que n' esperis, t' ho dirá de missas.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans M. Baldri, Un de Berga, P. Rossell, Un mártir del 69, A. Rocabrana, Pau Serrill, Joan Rocaveri, Un admirador de la Mariani, Marqués de las Cevras bullidas, Adolfo Ivern, Afaita-pobres, Un tarragoní, Sastre de arpillera, Gat Borrango, Manel Esquiús y R. Campins:—Lo qu' envian aquesta senmana no fa per casa.

Ciudadans Quicu Pilachs, G. Prats de Vilassar, Noy de la Teta, Pere Bullanga, Un Agonitzant, M. Miarons, Un Tranquil, Pep de la Patatera, Nicodemus, Joan Esquix y Una nena vendrellenca:—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian aquesta senmana

Ciudadá J. R. (Banyolas): No tot lo qu' es veritat, pot dirse, sense arrostrar las conseqüencias, que dada la legislació actual poden ser desagradables. Ara, quan se tracta de fets concrets ja es un' altra cosa.—*Escolar*: La composició qu' envia es massa vaga y algú tant incongruent.—*R. Pons*: La de vosté va bé, y veurém d' aprofitarla.—*Noy de la Pega*: L' assumpte dels seus versos tenen un caràcter massa local, porque puga interessar á la inmensa majoria dels nostres lectors.—*Alguns vehins del carrer de la Diputació*: Sense una firma coneguda que respongui de tot, no podem fer res.—*Varios socios prot ctors de La Catalunya Nova*: Ló mateix els hi dihem.—*F. Soler*: Els seus versos son molt dolents.—*Trencia temps*: Y 'ls de vosté no poden anar ni untantlos ab polvos de sabó.—*Angel Montanyá*: La composició va bé: l' aprofitarém.—*Q. Malleu*: Idem idem.—*J. Staransa*: Gracias per l' envió.

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.

A FRANSA

Una vegada efectuat l' enterro de Mr. Faure, el diputat Derouléde, acompanyat del seu acólit Habert, no content ab haver promogut grans desordres pels carrers de París, va sortir al pas de una brigada que s' encaminava al quartel, y agafant-se á las riendas del caball que montava 'l general Roget, li va dir:

exclusivament per compte propi. Sent aixís el govern ha decidit entragarlos á l' acció dels tribunals ordinaris. Per ser diputats sigué necessari demanar á la Cámara autorisació pera encausarlos. La Cámara la concedí casi per unanimitat.

Derouléde excitant al general Roget á pronunciarse.

—¿General!... Cap al Elíseol...
El general va treurese'l del davant, y 'ls soldats de la brigada van mirar ab despreci aquell conat de sedició. Y com siga que Derouléde insistís en sos intents, van arrestarlo, donant part del fet al govern.

Derouléde y 'l seu company han sigut reduhits á presó. Tóthom condemna aquest rapte de bogeria. Van practicar-se pesquissas per veure si 'l fet tenia alguna conexió ab l' actitut del Dach de Orleans, ó del príncep Napoleón, pretendents á la corona, qu' per aquells dias se trobavan á Brusselas, com si esperessin una ocasió propícia per travessar la frontera. De las diligencias practicadas se 'n dedubeix clarament que 'l boig de 'n Derouléde y 'l seu company de glórias y fatigas varen obrar

Derouléde.

Habert.

Derouléde es un esperit inquiet, que ab l' excusa de la revenja nacional, ha tingut sempre la mala manya de treballar en favor de la reacció. Anys enrera sigué un dels partidaris mes exaltats del general Boulanger. Avuy diu que aspira á la República plebiscitaria, ó com si diguessim al imperi.

En un país ahont están ober-tas las fonts del sufragi universal no pot tolerarse certa clase de aventuras, y 'l govern obrará santament, castigantlas ab tot rigor. Si bé 'l millor cástich contra tals insensats es la retrifla del país. Y aquesta ha caygut de plé sobre 'l incorretjible albor-tador.

Un periódich ha dit:—Precisa que 'l govern ens retorni á Derouléde lo mes prompte possible: París no pot estar sense 'l seu putxinetli que 'l diverteixi.—J.

El general Roget